

„И уди имъ гнуснави,
 „Въ тоя пѣкълѣ, нашъ жупель,
 „Нека станать на пецель,
 „Самъ Богъ такъ наказа
 „Содомъ и Гоморъ два града. “
 Ние това едвамъ чюхме,
 Ржкави си запършихме,
 На длани си попоплюхме,
 Мжшки ржцѣ поплеснахме.
 Въ работа ся ми хванахми:
 Камто хѣлма отпращихме
 Едвамъ тамо ми стигнахми,
 По-едно-по двѣ ми грабнахми:
 Мрътви тѣла подмжкнахме,
 Прѣдъ Войзода натрупахме.
 Огънь бѣше постжкналъ,
 Наржчъ дръва той домжкналъ:
 Въ буенъ пламакъ той бухтеше,
 Вся околность свѣтяше.
 Сетнѣ и ми донесохми,
 Още дръва притурихми;
 Отборъ тѣла натуряхми;
 Зѣхж огънь, бухнахж,
 Тлъсти тѣе пламнахж, —
 Ми ся далечъ отстранихме.
 Главити имъ насѣчени,
 На страна ги нахвърляхми:
 На купъ бѣхж събрани, —
 Зехми да ги окачвами, :
 По клоньове обѣсихме,
 Рѣдъ по рѣдъ ги нарѣдихме.